

РЕШЕНИЕ

№ 22314

гр. София, 05.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7498** по описа за **2024** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на ОПП - СДВР, чрез юрисконсулт М., срещу Решение № 3040/2024г. на СРС, постановено по АНД № 15840/2021г., НО, 103 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22- 4332-014991 от дата 19.07.2021г., издадено от началник група към СДВР, отдел ПП, с което на Т. В. С., ЕГН: [ЕГН] на основание чл. 175, ал. 3, предложение 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева и е лишен от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

Решението е оспорено като изготвено при неправилно възприета и възпроизведена фактическа обстановка, касаеща извършеното нарушение и при необосновани констатации и недоказаност на нарушението. Искането до съда е да постанови решение, с което да се отмени обжалваното решение и с него да се потвърди наказателно постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в случай на превишение на законовия минимум от насрещната страна.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът по касация, редовно призован, не се явява и не се представлява. От същия

в писмена молба жалбата е счетена за неоснователна, а обжалваното решение – правилно. Развива съображения за липса на умисъл, съответно на вина, а оттам и изключване на административно-наказателната отговорност. Моли за потвърждение на въззивното решение и претендира разности.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63в от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

С отмененото от СРС НП № 22- 4332-014991/19.07.2021г., издадено от началник група към СДВР, отдел ПП, на Т. В. С. на основание чл. 175, ал. 3, пр.1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 300 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, за това, че на 01.01.2021 г. около 12.55 часа, в [населено място] по [улица]С. управлявал лек автомобил марка „П. 406“ с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от [улица]към [улица]и срещу № 7 и при извършена спрямо него проверка от служители на отдел „Пътна полиция“ при СДВР е констатирано, че превозното средство е със служебно прекратена регистрация на 25.11.2020 г.

Въз основа на така установеното при проверката и на водача - Т. С. от свид. В. Г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия ГА № 348413/01.01.2021 г., за това че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, което било квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП. Впоследствие било образувано наказателно производство за престъпление по чл. 345, ал. 2, във вр. ал. 1 от НК по досъдебно производство № 406/2021 г. по описа на ОЗ РУ - СДВР, пр. пр. № 9649/2021 г. по описа на СРП и след като било прието, че липсва умисъл у жалбоподателя Т. С. да е знаел, че управлява автомобил с прекратена регистрация - нерегистриран по съответния ред, т.е. че не е осъществил състава на горепосоченото престъпление, с постановление на СРП от 02.07.2021 г. наказателното производство по делото било прекратено, а АУАН № 348413 от 01.01.2021 г. бил изпратен на отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Въз основа на съставения акт от Началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР било издадено обжалваното наказателно постановление № 21-4332-014991/19.07.2021 г. с което на Т. В. С. на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП е наложено административно наказание "Глоба" в размер на 300 /триста/ лева и кумулативно "Лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 /шест/ месеца, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

Видно от приложената документация, жалбоподателят е закупил процесния автомобил на 24.09.2020 г., като на 14.10.2020 г. в рамките на законоустановения срок е представил автомобила в сектор „Пътна полиция“ при ОД МВР - П. в пункта за регистрация. Поради установена в КАТ нередност по № на двигателя, първоначално С. е предал СРМПС част 1 и 2, а в последствие на 20.11.2020 г. СРМПС част 2 с рег. №[ЕИК] /малък талон/ било върнато на Т. С., за да ползва закупения от него автомобил до приключване на започната проверка.

По административната преписка не е приложена справка от ОПП-СДВР, от която да

бъде видно кога е прекратена регистрацията на лек автомобил „П. 406“ с рег. [рег.номер на МПС] и дали собственикът е уведомен за това.

В обжалваното решение СРС е приел, че обжалваното наказателно постановление е издадено от материално компетентни лица по смисъла на закона, както и че АУАН и НП са съставени в предвидените в член 34 от ЗАНН давностни срокове.

За да постанови обжалваното решение и да отмени НП съдът е приел, че Т. В. С. не е осъществил състава на административно нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП. Приел е, че е осъществил от обективна страна вмененото му нарушение, но в случая не се установява, че управлението на МПС с прекратена регистрация е осъществено от него виновно, респективно поведението му не представлява административно нарушение, тъй като липсва изискуем от закона елемент от субективна страна, поради което е отменил наказателно постановление поради неправилно приложение на материалния закон.

Настоящият касационен състав намира съдебното решение за съобразено с материалния закон. При постановяването му съдът пълно и всестранно е изследвал фактичката обстановка и въз основа на събраните доказателства е извел правилни правни изводи.

В изпълнение на задълженията си и на принципа за служебното начало въззивният съд е събрал всички доказателства, релевантни за решаване на правния спор.

Административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП – управление на нерегистрирано МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е формално нарушение, поради което извършването му е възможно само при наличие на пряк умисъл. Интелектуалният момент на същия включва съзнаване от страна на нарушителя на всички елементи от обективния състав на нарушението – фактът, че регистрацията на МПС е прекратена и че той управлява нерегистрирано МПС. За да бъде осъзнато прекратяването на регистрацията на МПС, несъмнено е необходимо нарушителят да знае, че то е съществуващ факт от обективната действителност, т. е. че регистрацията е служебно прекратена от компетентната служба, в случая КАТ, на определена дата и че нарушителят управлява МПС след нея. Липсата на знание за който и да е от тези обективни признаци от състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка на деца, съобразно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НК.

От наличните в това производство доказателства е безспорно доказано, че служебната дерегистрация на МПС не е съобщавана на Т. В. С.. Този факт не се оспорва от касатора. Вярно е, че разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не съдържа изрично такова задължение за административния орган по дерегистрацията. Предвиденият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на ИАА – волеизявление, с което се преценява дали са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно – неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за пререгистрация в двумесечен срок) чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г на ВАС, VII отд., Определение

№ 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.). Съобщаването на този ИАА не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на адресата си, независимо от способа на съобщаването. Едва след съобщаването му, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на дерегистрация, а ако продължи да управлява МПС ще бъде субект на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респективно – на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Поради изложеното, несъобщаването на конкретния ИАА за дерегистрация на МПС на адресата му, води до незнание на собственика на автомобила за прекратената му регистрация, което означава липсата на знание за обективните признаци на състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, което само по себе си изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка по см. чл. 14, ал. 1 от НК.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че водачът е виновен е нарушил разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, които останаха недоказани от административния орган както в хода на административното, така и в хода на двете съдебни производства. В този смисъл съдът намира тези твърдения за бланкетни и необосновани с доказателствен материал. Следователно в случая Т. В. С. не е разполагал към 01.01.2021 г. с никаква възможност да знае или да предполага за прекратената регистрация на автомобила, още повече – да знае точната дата, на която това е станало.

При извършената служебна проверка касационната инстанция не констатира пороци, водещи до недопустимост или нищожност на обжалваното решение. С оглед горните съображения, не са налице и сочените в касационната жалба основания за отмяна на решението, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и заявена претенция, на основание чл. 63д, ал.1 от ЗАНН на ответника по касация следва да се присъдят направените разноски за заплатено адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност от страна на ответника на претендирания размер от 500 лв. се явява основателно и същият следва да бъде съобразен с разпоредбата на чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и с фактическата и правна сложност на делото, като бъде редуциран до сумата от 400 лв. По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, АПК, вр. с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София - град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3040/2024г. на СРС, постановено по АНД № 15840/2021г., НО, 103 с-в.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Т. В. С., ЕГН: [ЕГН] разноски по делото в размер на 400 (четиристотин) лева.

Решението е окончателно.